

Niki Frenč

CRVENA SOBA

Preveo Predrag Obradović



Beograd, 2008.

*Karlu, Fioni
i Marti*

Čuvajte se divnih dana. Loše stvari se dešavaju baš u tim divnim danima. Možda je to zbog činjenice da uvek kada ste srećni postajete neoprezni. Čuvajte se zacrtanih planova. Vaša pažnja je usredsređena na plan, i to je trenutak kada stvari počinju da se dešavaju van vašeg vidokruga.

Jednom prilikom sam svom profesoru pomagala u istraživanju nekih nesreća. Naš tim je vodio razgovore sa ljudima koji su bili pregaženi, zahvaćeni mašinama, izvlačeni ispod kola. Bili su u plamenu, padali su niz stepenice i sa merdevina. Pucali su konopci i kablovi, ljudi su propadali kroz podove, zidovi su se rušili, plafoni su im padali na glave. Na ovom svetu nema predmeta koji se ne može okrenuti protiv vas. Ukoliko ne može da vam padne na glavu, može da postane klizav, ili može da vas poseče, možete ga progutati ili pokušati da ga uhvatite. A kada predmeti dospeju u ruke ljudskih bića, tada stvari postaju drugačije.

Postojali su određeni problemi u istraživanju. Grožrtava nesreća bili su mrtvi i samim tim nedostupni našim istraživanjima. Da li bi nam oni možda ispričali drugačiju priču? U trenutku kada se iskrenula korpa i čistači prozora pali sa dvadesetog sprata, još uvek držeći sundere u rukama, da li su pomislili išta drugo osim „E, jebiga“?

Jer, bilo je ljudi koji su u vreme nesreće koja im se dogodila bili umorni, srećni, klinički depresivni, pijani, drogirani, nekompetentni, neobučeni, uznemireni, ili su postali žrtve pogrešne opreme ili onoga što se, iako nerado, može nazvati loša sreća. Ali, svi oni imali su nešto zajedničko. Njihove misli su u to vreme bile usredsređene na nešto drugo. A to bi onda i bila definicija nesrećnog slučaja. To je nešto što krči sebi put do predmeta vaših misli, kao razbojnik u tihoj ulici.

Kada smo došli do trenutka kada je trebalo sumirati rezultate, to se ispostavilo koliko lakim toliko i teškim zadatkom. Lako je bilo stoga što je najveći broj zaključaka

bio očigledan. Kao što piše na flaši, ne rukujte mašinama i aparatima kada ste pod dejstvom alkohola.

Nemojte da uklanjate sigurnosni štitnik sa prese, čak i ako vam se čini da vas ometa, a nemojte ni moliti petnaestogodišnjaka sa iskustvom od jedne nedelje da je koristi. Pogledajte na obe strane kada prelazite ulicu.

Međutim, bilo je problema čak i u ovom poslednjem slučaju. Pokušavali smo da one stvari koje ljudima nisu bile na pameti stavimo u prvi plan. Očigledan problem u tim naporima predstavljala je činjenica da nije moguće staviti sve u prvi plan njihovih razmišljanja. Ukoliko ukažemo na nešto kao potencijalnu opasnost, nešto drugo može da se prišunja iza leđa. Ukoliko pogledate na levo, nešto sa desne strane stiče šansu da vas sustigne.

Možda je to ono što bi nam ispričali ti mrtvi ljudi. I možda mi ne bismo želeli da saznamo sve o tim nesrećama. Kada god sam se zaljubila, to nikada nije bila osoba za koju sam mislila da će mi se dopadati, zgodni tip sa kojim bi me prijatelji spojili. To nije neizbežno bio pogrešan čovek, ali je on u principu bio osoba koja nije predviđena da bude deo mog života. Jednom sam provela divno leto sa nekim koga sam srela, pošto je bio prijatelj prijatelja koji je došao da pomogne mojoj najboljoj drugarici da se useli u novi stan; taj drugi prijatelj, koji je trebalo da dođe i pomogne, morao je da igra fudbalsku utakmicu zato što je neko drugi polomio nogu.

Ja sve to znam. Ali, znanje ne pomaže unapred. Ono pomaže samo da razumemo nešto nakon što se već dogodilo. U nekim slučajevima, čak ni tada. Ali se dogodilo. U to nema sumnje. I pretpostavljam da su sa mnom stvari počele da izgledaju drugačije.

Bilo je to krajem jednog majskog popodneva i bio je divan dan. Začulo se kucanje na vratima moje sobe, i, pre nego što sam mogla išta da kažem, vrata su se otvorila i Fransisovo lice sa osmehom se pojavilo u do vratku.

„Tvoj sastanak je otkazan“, reče on.

„Znam“, odgovorih.

„Znači, slobodna si...“

„Pa...“ počela sam. Na klinici *Velbek* bilo je opasno ikada priznati da si slobodan. Našlo bi se već nešto za vas, što bi trebalo uraditi, a što bi u suštini predstavljalo nešto čime stariji od vas ne bi hteli da se zamaraju.

„Da li možeš da uradiš jedan nalaz za mene?“ brzo upita Fransis.

„Pa...“

Njegov osmeh je postajao sve širi: „Naravno, ono što želim da kažem je 'Uradi nalaz za mene', ali to stavljam u konvencionalne forme ljubaznosti“.

Jedna od loših strana rada u terapeutskoj okolini je bila ta što ste bili odgovorni ljudima kao što je Fransis Herš, koji, kao prvo, nije mogao da kaže ni dobro jutro a da to ne izgovori sa navodnicima i da ne izvrši instant analizu rečenog, a drugo... Ne diraj me. Što se tiče Fransisa, tu je postojalo i to drugo, treće i sve do desetog.

„Šta se desilo?“

„Polijska stvar. Našli su nekog ko se drao po ulici, ili tako nešto. Jesi li se spremala da ideš kući?“

„Da.“

„To je fino. Možeš na putu kući samo da skočiš do stanice *Stretton Grin*, pogledaš ga, i mogu da ga šalju na srećan put.“

„Važi.“

„Traži detektiva, inspektora *Furta*. On te očekuje.“

„Kada?“

„Pre pet minuta.“

Nazvala sam *Popi*, uhvatila je baš na vreme i rekla joj da ću zakasniti nekoliko minuta, jer je trebalo da se nađemo na piću. Nešto na poslu.

Kada ljudi rade takve stvari koje remete javni red i mir, može biti iznenađujuće teško da se proceni da li su pomračenog uma, pijani, mentalno ili fizički oboleli, zbunjeni, neshvaćeni, principijelno odvrtni ali bezopasni, ili, samo povremeno, prava pretnja.

Policija se u tim slučajevima ponaša od slučaja do slučaja, a nas zovu samo kada postoje očiti i ekstremni razlozi. Međutim, prošle godine se čovek, kojeg su pokupili i kasnije pustili, nekoliko sati kasnije pojavio u obližnjem bulevaru

sa sekirom. Deset ljudi je povređeno, a jedna žena osamdesetih godina je umrla nakon nekoliko nedelja. Pokrenuta je javna istraga i prošlog meseca je završen izveštaj, tako da nas je od tada policija redovno pozivala.

U stanici sam bila nekoliko puta, sa Fransisom ili sama. Ono što je u svemu tome bilo na neki ružan način smešno je činjenica da smo, iznoseći naše najbolje pretpostavke o tim, najčešće smušenim, smrdljivim ljudima, koji su sedeli u nekoj sobi u Striton Grinu, uglavnom policiji obezbeđivali alibi. Kada bi sledeći put stvari krenule nizbrdo, mogli su da okrive nas.

Detektiv inspektor Furt je bio zgodan muškarac, ne mnogo stariji od mene. Kada me je pozdravio, na licu je imao neki radostan, priglup izraz, zbog kojeg sam počela nervozno da doterujem odeću, da bih se uverila da je sve na svom mestu. Ubrzo sam uvidela da je to bio samo trenutnan izraz, njegov štit protiv sveta. Kosa mu je bila plava, začesljana unazad, a vilica mu je izgledala toliko oštro i pravilno kao da je crtana lenjirom. Koža mu je bila blago rupičasta, kao da je imao akne u detinjstvu.

„Dr Kvin“, reče sa osmehom, pružajući ruku „zovite me Gaj. Ja sam ovde nov.“

„Drago mi je“, rekoh, trгнуvši se od strašnog stiska njegove ruke.

„Nisam pretpostavljao da ćete biti tako... mladi.“

„Žao mi je“, počeh, ali sam odmah zastala. „Koliko bih to trebalo da imam godina?“

„Sad ste me prešli“, reče on sa istim smeškom. „A, vi ste Katarina, kratko Kit. Doktor Herš mi je već rekao.“

Kit je bio poseban nadimak i tako su me zvali prijatelji. Već sam zaboravila na te prošle godine, ali se i sada uvek malo trgnem kada stranac upotrebi taj nadimak, kao da je neko ušao u moju sobu i zatekao me голу.

„Pa, gde je on?“

„Ovuda. Želite li čaj ili kafu?“

„Hvala vam, ali malo žurim.“

Sproveo me je kroz ogromnu kancelariju, zastavši kod stola da bi pokupio šolju u obliku ragbi lopte, sa vrhom odsečenim kao kod jutarnjeg jajeta.

„Moja srećna šolja“, reče prilično glasno, pošto sam ga pratila kroz vrata sa suprotne strane. Zastao je ispred sobe za ispitivanja.

„Pa, koga ću sresti?“ upitah.

„Puzavca po imenu Majkl Dol.“

„I?“

„Muvao se oko osnovne škole.“

„Napadao je decu?“

„Ne direktno.“

„Pa, šta onda radi ovde?“

„Roditelji iz kraja su pokrenuli akcionu grupu. Štampanju i dele letke. Grdili su ga i stvari su postale malo ružne.“

„Da postavim stvari drugačije, šta *ja* radim ovde?“

Furt pogleda u stranu. „Vi se razumete u te stvari, zar ne? Kažu da radite u Market Hilu.“

„Donekle, da.“ U suštini, pola vremena radim u Market Hilu, bolnici za ludake kriminalce, a pola vremena na klinici *Velbek*, koja pruža pomoć kod srednje klase duševnih problema.

„Pa, on je lud. Priča glupe priče i nešto mrmlja sebi u bradu. Pitali smo se da li je šizofrenik ili nešto slično.“

„Šta znate o njemu?“

Furt udahnu kroz nozdrve, kao da je mogao da oseti smrad tog čoveka kroz vrata: „Dvadeset devet godina. Ne radi ništa posebno. Malo taksira.“

„Ima li dosije sa seksualnim prestupima?“

„Malo ovog, malo onog. Malo egzibicionizma.“

Klimnula sam glavom: „Zar ne pomislite ponekad koliko je ovo sve malo besmisleno?“

„A šta ako je stvarno opasan?“

„Mislite, da nije možda osoba koja će u budućnosti učiniti nešto nasilno? To je ta stvar koju sam pitala svog šefa kada sam počela da radim na klinici. Odgovorila mi je da verovatno sada nećemo to moći da zaključimo, te da ćemo se posle svi osećati užasno.“

Furtovo čelo se nabralo: „Sretao sam bitange kakva je Dol *nakon* što su počinili zločin. Potom odbrana uvek

može da nađe nekog ko će da dođe i da priča o njihovom teškom detinjstvu.“

Majkl Dol je bio čupav, sa kosom do ramena, smeđom i kovrdžavom, a lice mu je bilo ispijeno sa izbačenim jagodicama. Pokreti su mu bili vrlo čudni. Njegove usne su ličile na devojačke, sa izraženim Kupidovim lukom. Ali, imao je i jedno staklasto oko, tako da je bilo teško ustanoviti da li je blenuo u mene ili je uzgred primetio moje prisustvo. Imao je ten čoveka koji je veći deo svog života proveo napolju. Izgledao je kao da ga zidovi pritiskaju. Njegove velike grube ruke bile su čvrsto stisnute, kao da je jedna drugu pokušavala da spreči da se trese.

Nosio je farmerke i sivu vetrovku, i to samo po sebi nije izgledalo posebno čudno, da nije bilo dronjave narandžaste majice, koju je nosio ispod i koja se isticala. Videla sam da je u nekom drugom životu, u nekom drugom svetu, on možda i bio zgodan, ali, to neobično ludilo je visilo nad njim kao loš miris.

Kada smo ušli, on je nešto brzo i nerazumljivo govorio jednoj policajki monotonog izgleda. Ona se sa očitim olakšanjem pomerila u stranu kada sam sela za sto preko puta Majkla Dola i predstavila se. Nisam izvadila beležnicu. Verovatno za to nije bilo potrebe.

„Postaviću vam nekoliko jednostavnih pitanja“, rekoh.

„Oni me jure“, promrmlja Dol. „Pokušavaju da uhvate da bi mi rekli.“

„Ja nisam ovde da bismo pričali o tome šta ste vi uradili. Samo želim da saznam kako ste. Da li je to u redu?“

Pogledao je naokolo nepoverljivo: „Ne znam. Vi ste policajka?“

„Ne, ja sam doktorka.“

Oči su mu se razrogačile: „Vi mislite da sam ja bolestan? Ili lud?“

„Šta vi mislite?“

„Ja sam u redu.“

„Dobro“, rekoh, mrzeći snishodljivo povlađivanje u mom glasu. „Da li uzimate neke lekove?“ Gledao me je zbunjeno. „Tablete? Pilule?“

„Uzimam neke stvari za stomak. Imam te bolove. Nakon jela.“ Počešao se po glavi.

„Gde živite?“

„Imam sobu. U Hakniju.“

„Živite sami?“

„Da. Šta tu ne bi bilo u redu?“

„Ništa. I ja živim sama.“

Dol se nakratko nasmeja. To nije izgledalo baš lepo: „Imate li dečka?“

„A vi?“

„Nisam peder, znate.“

„Mislila sam, imate li devojkicu.“

„Prvo vi“, oštro odgovori.

Bio je dosta priseban, čak spretan. Ni malo luđi od bilo koga drugog u sobi.

„Ja sam ovde da bih saznala nešto o vama“, rekoh.

„I vi ste isti kao i oni“, reče sa prizvukom besa u glasu.

„Hoćete da me navedete da se predem da kažem nešto.“

„Na šta bih to mogla da vas navedem da kažete?“

„Ja ne, ja... ja...“ počeo je da zamuckuje i reči nisu izlazile. Čvrsto se uhvatio za sto. Jedna vena na slepoočnici mu je ubrzano kucala.

„Ne želim da vas navodim na nešto, Majkl“, rekoh ustajući. Pogledah ka Furtu. „Ja sam gotova.“

„I?“

„Meni se čini da je on u redu.“

Sa strane sam mogla da čujem Dola, kao radio koji je neko ostavio uključen.

„Zar nećete da ga pitate šta je radio oko škole?“

„Zašto?“

„Zato što je perverznojak, zato“, odseče Furt, a osmeh mu se izgubi. „On je opasnost za druge i ne biste mu smeli dozvoliti da se mota oko dece.“ To je rekao meni. A onda se obrati Dolu: „Nemoj da misliš da će ti to doneti vajde, Miki. Znamo te mi.“

Pogledah unaokolo. Dolova usta su bila širom otvorena, kao kod ribe ili žabe. Pošla sam da izađem i od tog trenutka postoje samo delići svesti. Zvuk udarca. Vrisak. Udarac sa strane. Neki iznenadni osećaj na licu. Kao da

sam ga čula. Ubrzo ga je pratilo nešto što mi je zapljusnulo lice i vrat. Pod, koji se podiže i sustiže me. Linoleum koji me snažno udara. Nešto teško na meni. Povici. Drugi ljudi naokolo. Pokušavam da se pomerim, ali se saplicem. Moja ruka je bila mokra. Pogledala sam je. Krv. Svuda krv. Sve je bilo crveno. Neverovatne količine svuda naokolo. Neko me je vukao, dizao. Bila je to nesreća. Ja sam bila nesreća.

1.

„I rekao sam 'Da, da, verujem u boga', ali, bog može biti vetar u krošnji drveta ili svetlo na nebu.“ Nagao se napred i uperio u mene svoju viljušku, taj čovek sa kojim neću ići kući na kraju večeri, taj isti čiji ću broj telefona izgubiti.

„Bog može biti tvoja savest. Bog može biti ime za ljubav. Bog može biti Veliki prasak. 'Da', rekoh, 'verujem da čak i Veliki prasak može biti ime tvoje vere'. Mogu li još da ti sipam?“

To je bila scena večere na koju smo došli. Šest boca vina na nas osmoro, i držali smo se samo glavnog kursa. Gnječava pita od ribe sa graškom. Popi je jedna od najgorih kuvarica koje poznajem. Pravi serijske količine neuspele hrane za menze. Pogledala sam prema njoj. Lice joj je bilo zajapureno. Svađala se oko nečeg sa Ketii, mašući snažno rukama i naginjući se napred. Jedan rukav joj se vukao po tanjiru. Bila je drčna, plašljiva, nesigurna, možda nesretna, uvek velikodušna – ovu malu večeru je pravila u čast mog oporavka i mog skorog povratka na posao. Osetila je moj pogled na sebi i pogledala u mom pravcu. Nasmejala se i odjednom je izgledala mlado, kakvu sam je upoznala pre deset godina, kada je bila student.

Pri svetlosti sveća svako izgleda lepo. Lica oko stola bila su puna sjaja, mistična. Pogledala sam u Seba, Popinog muža, doktora, psihijatra. Naše teritorije su se graničile. To je rekao jednom prilikom. Nikada nisam o sebi razmišljala na način da imam teritoriju, ali on je ponekad izgledao kao pas koji obilazi svoj rejon, lajući na svakog ko se imalo približi. Njegove oštre, radoznale crte lica

bile su ublažene nežnim, drhtavim svetlom. Ketu nije više bila smeđa i teška, već zlatna i meka. Njen muž, na drugom kraju, zapao je u tajnovite senke. Čovek sa moje leve strane je na sebi imao sve prelaze svetlosti i tame.

„Rekoh joj, 'Svi mi moramo da verujemo u nešto. Naši snovi mogu biti bog. Svim nama su potrebni snovi.'“

„To je tačno.“ Ubacila sam punu viljušku bakalara u usta.

„Ljubav. 'Šta je život bez ljubavi?', rekoh“, podigao je glas i obratio se čitavom stolu. „'Šta je život bez ljubavi?'“

„Za ljubav“, reče Oliva, koja je sedela nasuprot mene, podižući praznu čašu, a smeh joj je zvučao kao parče polomljenog zvona. Bila je visoka, tamnoputa, povijena žena, sa plavo-crnom drastično natapiranom kosom. Uvek sam mislila da izgleda više kao model, nego kao sestra na gerijatriji. Nagla se i zvučno poljubila u usta svog novog dečka, koji je sedeo zavaljen u stolici i izgledao opijeno.

„Da li je još neko za parče pite od ribe?“

„Da li postoji neko u tvom životu?“ promrmlja moj sused. On se stvarno bio naložio. „Neko koga voliš?“

Trepnula sam i pokušala da ne budim uspomene. Na drugoj žurci, u drugom životu, pre nego što sam skoro umrla i ponovo oživela kao žena sa ožiljkom koji joj deli lice: Albi u gostinskoj sobi u stranoj kući, sa nekim drugim. Njegove ruke na njenoj ljubičastoj haljini, dok joj svlače bretele sa ramena; njene bele grudi kako otiču pod njegovim rukama. Njene sklopljene oči, njena zabačena glava, njen jaki razmrljani karmin. Rekao je, pijano baljezgajući: „Ne, ne, ne smemo“, pa ju je pustio, pasivan i mlitav, dok su ga njeni prsti rezali.

Stajala sam tako na pragu, sledenog pogleda, ne mogavši ni da govorim, ni da se pomerim. Postoji toliko mnogo stvari koje se mogu uraditi u seksu, pomislih, posmatrajući taj prizor; gestovi za koje mislimo da su samo naši pripadaju i drugim ljudima. Način na koji je palcem trljala njegovu donju usnu. Ja to radim.

Onda me je Albi ugledao i pomislila sam koliko samo ima načina da uhvatite svoju voljenu osobu sa nekim drugim. Izgledalo je tako neoriginalno. Njegova omiljena

košulja je visila. Zurili smo jedno u drugo, sa ženom koja se protezala između nas. Zurili smo, i mogla sam da čujem svoje srce kako udara. Šta je život bez ljubavi?

„Ne“, rekoh. „Niko to ne zna.“

Popi udari nožem po svojoj čaši. Odozgo se čuo dečji vrisak, a zatim jak udarac po plafonu iznad nas. Seb se namršti.

„Želim da nazdravim“, reče Popi. Nakašljala se.

„Sačekaj da napunim čaše.“

„Pre tri meseca, Kit se dogodila ta užasna... stvar...“

Moj sused se okrenuo i pogledao me u lice. Podigla sam ruku da prekrijem ožiljak, koji kao da je goreo od njegovog pogleda.

„...napao ju je ludak.“

„Pa...“ počeh da se bunim.

„Svako ko ju je video u bolničkoj postelji, kao što sam je ja videla, šta joj je učinio... Bili smo očajni.“ Popin glas je počeo da podrhtava od pića i emocija. Pogledala sam u svoj tanjir, vrela od neprijatnosti. „Ali, niko ne treba da joj suđi na osnovu pojave.“ Odjednom je pocrvenela i pogledala me: „Ne mislim... znaš.“ Ponovo sam podigla ruku preko lica. To sam sada uvek činila, to je bio neki gest zaštite sa kojim se do tada nisam izborila. „Ona možda izgleda nežno, ali ona je jaka, hrabra žena, uvek je bila borac, i evo je, a u ponedeljak se vraća na posao, i ovo veče je posvećeno njoj. Želela sam da svi podignu čaše i da svi proslavimo njen oporavak i... pa, to je to, stvarno. Nikada, ni u najbolja vremena, nisam bila dobra u držanju govora. Ali, nema veze, živela, draga Kit.“

„Za Kit!“ povikaše svi uglas. Čaše, visoko uzdignute, poleteše preko ostataka jela. Užarena lica su mi se osmehivala, gasila se i preoblikovala u svetlosti sveća. „Kit.“

Uspelo mi je da se nasmešim. Nisam stvarno želela sve to i osećala sam se loše zbog toga.

„Hajde, Kit, hajde sada ti jedan govor.“

To je poteklo od Seba, koji mi se smeškao. Verovatno su vam poznati njegovo lice i njegov glas. Mogli ste od njega čuti kako izlaže svoje mišljenje o svemu, od motiva serijskog ubice do noćnih mora mališana i ludila masa. On mi daje

komplimente i smeška se i daje sve od sebe da bih se osećala dobro, ali, ipak, pretpostavljam da me smatra bezna-
dežnom početnicom u njegovoj profesiji. „Ne možeš samo
da sediš tu tako slatka i stidljiva, Kit. Reci nešto.“

„Pa, dobro, onda.“ Razmišljala sam o Majklu Dolu, kako
skače preko sobe dignutih ruku. Videla sam njegovo lice,
sjaj njegovih očiju. „Ja u suštini nisam borac. Zapravo, ja
sam sasvim drugačija, ja...“ Začuo se urlik sa gornjeg sprata,
potom drugi.

„O, pobogu!“ reče Popi, podižući se iz stolice. „Druga
deca su u krevetu i spavaju u pola jedanaest i ne tuku se.
Sačekajte svi.“

„Neka, ja ću“, rekoh, gurajući stolicu unazad.

„Ne budi luda.“

„Stvarno hoću. Nisam videla decu čitavo veče. Hoću da
im poželim laku noć.“

Praktično sam istrčala iz sobe. Kada sam se popela uz
stepenice, čula sam korake na hodniku i sitne jecaje. Kad
sam stigla do njihove spavaće sobe, Ejmi i Megan su ležale
u krevetu prekrivene. Megan, koja je imala sedam godina,
pravila se da spava, ali su joj se kapci branili protiv poku-
šaja da budu zatvoreni. Ejmi, pet godina, ležala je na svom
jastuku, širom otvorenih očiju. Plišani zeka sa klempavim
ušima i staklenim očima ležao je pored nje.

„Ćao, vas dve!“ rekoh, sedajući na kraj Ejminog kre-
veta. Pod noćnim svetlom ugledala sam crvenu fleku na
njenom obrazu.

„Kiti“, rekla je. Osim Albija, to su bile jedine osobe koje
znam koje su me zvale Kiti. „Megan me udarila.“

Megan se uspravila uvređeno: „Lažljivica! Ona je mene
ogrebala, pogledaj. Vidi fleku.“ Ispružila je ruku.

„Rekla je da sam ptičji mozak.“

„Nisam.“

„Došla sam da vam poželim laku noć.“

Pogledala sam ih i one se uspraviše u krevetu sa raz-
barušenim glavama, velikim očima i užarenim obrazima.
Spustila sam ruku na Ejmino čelo. Bilo je toplo i vlažno.
Osetila sam čist miris sapuna i dečjeg znoja. Imala je pege
po nosu i rupicu na bradi.

„Kasno je“, rekoḥ.
„Ejmi me probudila“, žalila se Megan.
„Ooo!“ Ejmina usta su se raširila u savršen krug.
Odozdo iz prizemlja mogla sam da čujem žamor glaso-
sova, reski zvuk pribora po kineskom kompletu, nekoga
kako se smeje.
„Kako da vas uspavam?“
„Je l' to boli?“ Ejmi ispruži prst i ubode me u obraz,
tako da sam se trgla.
„Sada ne.“
„Mama kaže da je to sramota“, reče Megan.
„Stvarno?“
„I rekla je da je Albi otišao.“ Albi ih je golicao, davao im
lilhip, duvao kroz ruke i imitirao sovu.
„To je tačno.“
„Onda nećete imati bebu?“
„Pssst, Ejmi, to je nepristojno.“
„Možda jednog dana“, rekoḥ. Osećala sam sitne udarce
kako dopiru iz stomaka. „Ipak, još ne. Da vam ispričam
priču?“
„Da“, povikaše uglas, razdragane. Sada sam bila
njihova.
„Jednu kratku.“ Tragala sam po sećanju za nečim upo-
trebljivim: „Jednom davno, bila je jedna devojčica, koja je
živela sa svoje dve ružne sestre i...“
Iz kreveta je dopro udruženi jecaj. „Neee tu.“
„Onda uspavanu lepoticu? Tri mala praseta? Zla-
tokosa?“
„Dooosadno. Ispričaj nam neku koju si ti izmislila!“
reče Megan. „Iz tvoje glave.“
„O dve devojčice...“ požurivala je Ejmi.
„...koje se zovu Ejmi i Megan...“
„...i koje doživljavaju nešto uzbudljivo u nekom
zamku.“
„U redu, u redu. Hajde da vidimo.“ Počela sam da
pričam bez ikakve ideje kako ću da nastavim. „Bile jed-
nom dve male devojčice po imenu Megan i Ejmi. Megan
je imala sedam, a Ejmi pet godina. Jednog dana su se
izgubile.“

„Kako?“

„Išle su u šetnju sa roditeljima i bilo je predveče, velika se oluja spremala, sa gromovima i munjama i vetrovima koji su se vrteli oko njih. Sakrile su se u šupljini jednog drveta, ali, kada je stala kiša, shvatile su da su sasvim same u mračnoj šumi, bez predstave gde se nalaze.“

„Dobro“, reče Megan.

„Zato Megan reče da treba da hodaju dok ne naiđu na neku kuću.“

„A šta sam ja rekla?“

„Ejmi je rekla da treba da jedu kupine sa okolnog žbunja, da ne bi umrle od gladi. Hodale su i hodale. Pale su i izgrebale kolena. Još više se smračilo i nestalo je svetla, a velike crne ptice su klaparale krilima pored njih, stvarajući užasne zvuke. Videle su oči kao zure u njih iz žbunja... životinjske oči.“

„Panteri.“

„Ne znam baš da li ima pantera u...“

„Panteri“, reče Megan ubeđeno.

„U redu, panteri. Iznenada, Megan je kroz drveće ugledala zračak svetla.“

„A šta sa...“

„Ejmi ga je ugledala u istom trenutku. Hodale su u njegovom pravcu. Kada su stigle do svetlosti, ustanovile su da ona dolazi od uljane lampe koja visi iznad lučnih drvenih vrata. Bila su to vrata velike oronule kuće. Izgledala je zastrašujuće, bilo je to mesto koje izaziva strah. Ali, one su već bile toliko umorne, prozeble i uplašene da su odlučile da oprobaju sreću. Zakucale su na vrata i mogle su da čuju odjek iza vrata, kao udarac o bubanj.“ Napravila sam pauzu. One su se ućutale, otvorenih usta. „Ali, niko nije dolazio, a sve više crnih ptica je letelo i klikalo oko njih, sve dok se iznad njih nije stvorio crni oblak od ptica. Crne ptice i munje svetlosti, udari gromova i grane drveća koje se savijaju na vetru. Megan jako pogura vrata i ona se otvoriše uz škripu. Ejmi uze uljanu lampu sa ulaza i dve male devojčice zajedno uđoše u ruiniranu kuću. Držale su se za ruke i gledale naokolo.“

Postojala je staza, a voda je curela niz zidove. Pratile su je dok nisu stigle do jedne sobe. Bila je sva u plavoj boji, sa hladnom plavom fontanom koja je žuborila na sredini i visokom plavom tavanicom, i mogle su čuti zvuk talasa kako udaraju o obalu. Bila je to soba vode, okeana i udaljenih mesta, i zbog toga su se osećale da su dalje od kuće nego što su ikada bile. Zato su nastavile da hodaju dalje i stigle su do druge sobe. Bila je to zelena soba, sa paprati i drvećem u saksijama, i to ih je podsetilo na parkove u kojima su volele da se igraju, te su osatile veću tugu za kućom nego ikad pre. Tako su nastavile malo dalje i stigle do treće sobe. Vrata su bila zatvorena. Bila su ofarbana u crveno. Iz nekog razloga su se strašno plašile ove sobe, pre nego što su i otvorile vrata.“

„Zašto?“ upita Megan. Ispružila je dlan i ja sam ga stavila u svoj.

„Iza crvenih vrata nalazi se crvena soba. Znali su da se u toj sobi nalazi sve čega su se najviše plašile. Drugačije stvari za Megan nego za Ejmi. Čega se ti najviše plašiš, Megan?“

„Ne znam.“

„A, recimo, od visine?“

„Da. I ispadanja iz čamca i umiranja. I od mraka. I tigrova. I krokodila.“

„To je ono što je bilo u crvenoj sobi za Megan. A Ejmi?“

„Ejmi mrzi pauke“, reče Megan radosno. „Vrišti.“

„Da, i otrovne zmije. Vatromet koji mi eksplodira u kosi.“

„U redu. A šta rade Megan i Ejmi sada?“

„Beže.“

„Ne, nije tačno. Želele su da vide šta je unutra. Želele su da vide te tigrove i čamce i krokodile...“

„I otrovne zmije...“

„I otrovne zmije. Zato su odgurnule vrata i ušle u crvenu sobu. Pogledale su naokolo i sve je bilo crveno. Plafon je bio crven, i zidovi su bili crveni, crveno na podu.“

„Ali, šta je bilo unutra?“ upita Megan. „Gde su bili krokodili?“